

## El patrimoni salvat de la devastació del present

PRÒLEG PER AL CATÀLEG DE L'EXPOSICIÓ DE JORDI ISESN A LA GALERIA "EL CLAUSTRE", INAUGURADA EL 25 DE NOVEMBRE DE 2011

La proximitat és un valor en alça en el coneixement contemporani, curiosament condicionat per la globalització. Vull dir que a mesura que el nostre coneixement del món augmenta, creix també el valor d'allò que ens és proper. Potser perquè, en el joc de les comparacions inevitables, el nostre entorn té el magnetisme únic de la pàtria que redescobrim, sovint sense proposar-nos-ho, quan més lluny abasta la nostra mirada.

L'obra de Jordi Isern té, entre moltes altres virtuts, la d'activar els mecanismes que posen en marxa un còctel d'emocions on som capaços d'identificar-nos profundament. Fa transcendent una proximitat que, en la forma amb què ens la presenta, ha deixat de ser quotidiana per esdevenir eterna. Per això, la primera vegada que l'obra de Jordi Isern em va interpel·lar, el seu magnetisme es féu emoció. Quan et trobes, de cop i sense previ avís, amb l'evocació precisa d'elements vitals que tens desats al lloc més segur dels teus records –i que per això no sols consultes regularment, sinó en les grans ocasions- l'ànima es desperta. Aleshores, des de la modèstia més absoluta, qualsevol ésser humà és capaç de rendir-se al poder commovedor de l'art.

En la Girona que Jordi Isern evoca de manera persistent hi ha una proximitat transcendent que és difícil passar per alt. Les pedres i els espais són les mateixes pedres i espais amb què es topa la nostra quotidianitat però són evocadores d'un relat una part del qual s'escriu des de i per a la intimitat de cadascú.

Les sovintejades estades de Jordi Isern a Girona i a la Garrotxa li proporcionen un coneixement del paisatge humà transcendent –el que forma part de l'imaginari de les generacions successives- que confereix a la seva obra una dimensió de veritable patrimoni col·lectiu, nacional. Els seus quadres són com els pots de les essències a partir de les quals es configura el perfum que ens captiva i ens identifica. Som, en part, allò

que pintem. Avui, les antenes de telefonia mòbil han pres la plaça al pal entorn del qual es construïa el paller, però encara som indubtablement fills de la cultura del paller i de l'espai rural en què s'ha bastit la nostra genètica.

Allò que Isern pinta no és un vel de melangia sinó gairebé una acta notarial que dóna fe del país. Sense la persistència de l'escola de la qual Isern és deutor no podríem acabar d'entendre –i molt menys ho podríem fer en el futur- el significat dels nostres pobles i del nostre paisatge. Pobles i paisatge són cisellats d'una manera determinada, en un temps determinat, per unes accions determinades carregades de lògica. Tot això, algú havia de salvar-ho de la devastació del present, cada dia més implacable amb el patrimoni. Com féu Salvador Espriu amb els mots, un grupat d'herois s'ha dedicat a servir una part essencial de la nostra memòria. Jordi Isern n'és un d'ells. Mai no estarem prou agraïts al servei que aquests soldats, que alguns voldrien vençuts i derrotats, han prestat a la causa victoriosa de construir un país.